

ע"פ 6226/16 - א א נ' מדינת ישראל

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייליים ע"פ 6226/16

לפני: כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופט ד' מינץ
כבוד השופטת י' וילנר
המערער: א א
נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי תל אביב-יפו מיום 17.07.2016 בתפ"ח 1023/07 שניתן על ידי כבוד השופטים ש' דותן, ד' גנות וש' שוחט

תאריך הישיבה: ד' בכסלו התשע"ח (22.11.2017)

בשם המערער: עו"ד ירון ברזילי; עו"ד שמעון חוג'ה
בשם המשיבה: עו"ד דגנית כהן ויליאמס

פסק-דין
השופט נ' הנדל:

1. מונח לפנינו ערעור העוסק במקרה חמור וייחודי. המערער הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בסדרה של עבירות מין וקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות. בנוסף לכך זוכה המערער מחלק מסוים של העבירות. המשותף לעבירות בהן הורשע הוא הקשר שבין עבירות מין למעשי מרמה והתחזות קשים. בית המשפט המחוזי גזר על המערער עונש מאסר בפועל של שמונה שנים, מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננות.

שמענו את טענות באי כוח הצדדים בהרחבה. הסנגור הסתייג בעיקר מהכרעת הדין, על בסיס טענות משפטיות. שמענו את תשובת המדינה להסתייגויות אלה. לאחר שמיעת הטיעונים הציע המותב כי המערער יחזור בו מהערעור, וכי העונש כפי שנקבע - לרבות שמונה שנות המאסר וסכום הפיצוי -

יישאר על כנו, אלא שבית המשפט יחליט לפי שיקול דעתו על הקלה מסוימת בעניין אופן ריצוי עונש המאסר בתיק זה יחד עם עונש המאסר בפועל שהושת על המערער בתיק אחר שבו הורשע, כפי שיבואר להלן. הסנגור הסכים להצעה לאחר התייעצות וכך גם המדינה. הסנגור ביקש כי יצוין בפסק הדין שאין בדחיית טענותיו של המערער כדי לקבוע שלא עבר התעללות מינית בילדותו. ואכן, אין בפסק דינו כל קביעה אחרת. נותרה מחלוקת בדבר מידת החפיפה בין שני עונשי המאסר שנגזרו על המערער - בתיק זה ובתיק אחר.

2. לאחר שיקול נאמר, ראשית לכל, כי נכון יהיה שהכרעת הדין תישאר על כנה וכך גם העונש כפי שנגזר. בכך ניתן ביטוי לאופיים של המעשים ולמספר הרב של המתלוננות שנפגעו מהם. אך בה בעת, יש הצדקה להתערבות בקביעת בית המשפט המחוזי כי עונש המאסר בן שמונה השנים ירוצה במצטבר לתקופת מאסר בת שלוש שנים שנגזרה על המערער בבית משפט השלום. לאמור, נקבע כי לא תהיה כל חפיפה בין תקופות המאסר. בניגוד לכך, מצאנו לנכון כי יש להורות על חפיפה חלקית בין שתי תקופות המאסר בפועל. הגענו למסקנה זו תוך בחינת המקרה בכללותו; העובדה שהכרעת הדין ניתנה תקופה ארוכה מאוד - כשלוש שנים - לאחר סיום הסיכומים; חלוף הזמן - כעשור - מיום הגשת כתב האישום. אין לכחד כי "תרומתו" של המערער למצב דברים זה רבה היא, בכל הקשור להתנהלותו כלפי עורכי הדין שייצגו אותו, עד שבשלב מסוים ייצג את עצמו - ויצוין כי המערער הוא עורך דין. כך גם הדרך שבה ייצג את עצמו. עם זאת, התקופה שבין הגשת הסיכומים להכרעת הדין אינה נזקפת לחובתו; בנוסף, יש משמעות לחזרת המערער מן הערעור, במובן של קבלת אחריות מסוימת למעשיו.

3. נימוקים אלה, במשולב, הביאו אותנו למסקנה כי אין להשאיר את התוצאה לפיה שני עונשי המאסר בשני התיקים ירוצו באופן מצטבר זה לזה. יש להורות כי תקופת המאסר הינה במצטבר באופן חלקי, כך שהיא תחפוף ל-16 חודשים מתוך תקופת המאסר שנגזרה על המערער בתיק השני, ותרוצה במצטבר ל-20 חודשים מתוך תקופת מאסר זו. במובן זה, פסק הדין כפי שניתן נותר על כנו, לרבות עונש המאסר החמור חרף הנימוקים שהוזכרו, אך בד בבד נראה כי התוצאה תהיה הולמת יותר את חומרת מעשיו של המערער, בהינתן מכלול הנסיבות והשיקולים לקולא ולחומרא.

4. הערעור נדחה, פרט לאופן ריצוי המאסר בפועל כאמור לעיל. יתר העונשים וההוראות בתיק זה, לרבות ניכוי ימי המעצר, עומדים בתוקפם. על המערער להתייבב לתחילת ריצוי עונשו בבימ"ר ניצן, ביום 1.2.2018 לא יאוחר מהשעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על המערער לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס בטלפונים: 08-9787336, 08-9787377.

ניתן היום, י' בכסלו התשע"ח (28.11.2017).

שופטת

שופט

שופט
